

GÜNAHA DAVET

PENELOPE
DOUGLAS

DE
X
PLUS
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

DEX PLUS'TA YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Doğum Günü Kızı
Punk 57

GÜNAHA DAVET

Orijinal adı: Corrupt

© Penelope Douglas, 2015

Yazan: Penelope Douglas

Çeviren: Nazlıcan Saltan

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap Dystel, Goderich & Bourret LLC ve Kayı Ajans ortak çalışmasıyla yayınlanmıştır.

1. baskı / Nisan 2023 / ISBN 978-625-8492-12-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

GÜNAHA DAVET

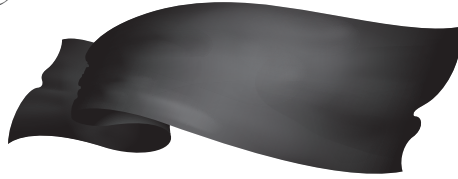

PENELOPE
DOUGLAS

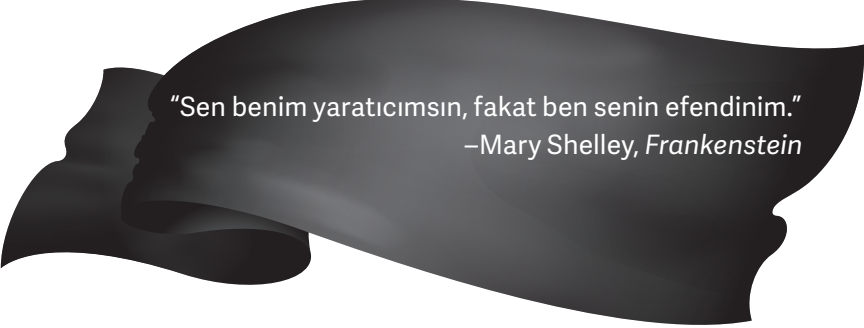
Çeviren: Nazlıcan Saltan

**DE
X
PLUS
100**
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Çalma Listesi

- "Bodies" – Drowning Pool
- "Breath of Life" – Florence and the Machine
- "Bullet with a Name" – Nonpoint
- "Corrupt" – Depeche Mode
- "Deathbeds" – Bring Me the Horizon
- "The Devil in I" – Motionless in White
- "Dirty Diana" – Shaman's Harvest
- "Feed the Fire" – Combichrist
- "Fire Breather" – Laurel
- "Getting Away with Murder" – Papa Roach
- "Goodbye Agony" – Black Veil Brides
- "Inside Yourself" – Godsmack
- "Jekyll and Hyde" – Five Death Punch
- "Love the Way You Hate Me" – Like a Storm
- "Monster" – Skillet
- "Pray to God (feat. HAIM)" – Calvin Harris
- "Silence" – Delirium
- "The Vengeful One" – Disturbed
- "You're Going Down" – Sick Puppies
- "37 Stiches" – Drowning Pool

"Sen benim yaratıcısın, fakat ben senin efendim."
–Mary Shelley, *Frankenstein*

Z. King için

Bölüm 1

GELMEYECEK.

Birbirlerine katlanamadıkları düşünülürse, kardeşinin veda partisine gelmesi için hiçbir neden yoktu, bu yüzden...

Hayır, gelmeyecek.

İnce kazağımın kollarını sıvayıp Cristler'in evinin ön kapısından hızla geçtim ve antre boyunca seri adımlar atarak doğrudan merdivenlere yöneldim.

Göz ucuyla kâhyanın köşeden çıktığını fark etsem de durmadım.

"Bayan Fane!" diye bağırdı arkamdan. "Çok geç kaldınız."

"Evet, biliyorum."

"Bayan Crist sizi arıyordu" dedi.

Kaşlarımı kaldırarak hemen durdum ve tırabzanın üzerinden ona bakmak için etrafımda döndüm.

"Gerçekten arıyor muydu?" Sahte bir şaşkınlıkla onu süzdüm.

Dudakları ince bir çizgi halini aldı, rahatsız olmuştu. "Eh, aramam için *beni* gönderdi."

Kendimi tutamadan gülümsedim ve tırabzanın üzerinden uzanıp alnına ufak bir öpücük kondurdum.

"Pekâlâ, buradayım işte" diyerek onu rahatlattım. "Önemli görevlerine dönebilirsin artık."

Dönüp merdivenlerin kalanını tırmanırken terastaki partiden gelen hafif müziği duydum.

Evet, annemin en yakın arkadaşı ve küçük Doğu Yakası topluluğumuz Thunder Bay'in yöneticisi Delia Crist'in değerli vaktini beni aramakla geçirdiğini hiç sanmıyordum.

Kâhya ben köşeyi dönerken arkamdan "Elbiseniz yatağınızın üstünde" diye bağırdı.

Abartılı bir nefes verdim ve loş koridordan geçerken homurdanarak "Teşekkürler Edward" dedim.

Yeni bir elbiseye ihtiyacım yoktu. Zaten sadece bir kez giydiğim bir sürü elbisem vardı ve on dokuz yaşında biri olarak kesinlikle kendi kıyafetlerimi seçebilirdim. O burada olup göreceğinden değil tabii. Burada olsa bile bana bakmazdı.

Hayır. Minnettar olmalıydım. Bayan Crist beni düşünmüştü, giyecek elbisem olduğundan emin olmak istemesi hoş bir davranıştı.

Bacaklarım ve ayaklarım hafif bir kum katmanıyla kaplıydı. Uzanıp bol kot şortumun uçlarını tutarak sahilde tam olarak ne kadar ıslandığımı anlamaya çalıştım. Duş almam gerekiyor muydu?

Hayır, çoktan geç kalmıştım. Boş ver.

Odama –Cristler'in geceyi burada geçirdiğimde kalmama izin verdikleri odaya– girdiğimde yatağın üstünde seksi, beyaz bir kokteyl elbisesi buldum. Hemen soyunmaya başladım.

Uzun ince askılar göğüslerimi tutma konusunda neredeyse hiç bir işe yaramıyordu ama elbise vücuduma tam oturmuştu. Üstüme yapışıp tenimi olduğundan daha koyu gösteriyordu. Bayan Crist'in muhteşem bir zevki vardı ve sonuç olarak bana bu elbiseyi almış olması muhtemelen iyi olmuştu. Yarın okula gitmek için yola çıkma hazırlıklarıyla o kadar meşguldüm ki bu gece ne giyeceğimi düşünmeye vaktim olmamıştı.

Banyoya girip paçalarım ve ayaklarımdaki kumları temizledim ve uzun, sarı saçlarımı hızlıca tarayıp dudak parlaticısı sürdüm. Yatak odasına hızla geri dönüp Bayan Crist'in elbisemin yanına bıraktığı taba rengi bantlı topukluları kaptım ve koridora çıkıp merdivenlerden aşağı koştum.

Son on iki saat.

Antreden geçip evin arkasına doğru koşarken kalbim gittikçe daha hızlı atıyordu. Yarın bu saatlerde tamamen kendi başıma olacaktım. Annem olmayacaktı, Cristler olmayacaktı, anılar olmayacaktı...

En önemlisi de onu görecek miyim diye merak etmeme, ummama ya da bundan korkmama gerek kalmayacaktı. Gördüğümde haz ve ıstırap arasında gidip gelmeyecektim. *Hayır*. Kollarımı kocaman açıp etrafımda döndüğümde tanıdığım kimseye çarpamayabilecektim. Göğsüme bir sıcaklık doldu. Korkudan mı yoksa heyecan mı bilmiyordum ama hazırdım.

Hepsini ardımda bırakmaya hazırdım. En azından bir süreliğine.

Sağa dönüp büyük evin yan tarafındaki kış bahçesine yönelirken, biri günlük kullanım, diğeri de yemek servisleri için olan bitişik mutfakların yanından geçtim. Çift kanatlı kapıyı açarak seramik döşemeli, duvarları ve tavanı tamamen camdan yapılmış devasa bahçe odasına adım attım ve anında sıcaklığın yükseldiğini hissettim. Yoğun, nemli sıcaklık elbiseme sızarak kumaşın vücudumda erimesine neden oluyordu.

Sadece tepedeki pencerelerden sızan ay ışığıyla aydınlanan sessiz, karanlık odada, ağaçlar tepemde ve etrafımda yükseliyordu. Palmiyelerin, orkidelerin, zambakların, menekşelerin ve ebegümecilerin tatlı kokusunu içime çektim. Bana annemin dolabından, mantolarından ve eşarplarından gelen tüm kokuların tek yerde birbirine karışmasını hatırlatmıştı.

Sola dönüp terasa çıkan cam kapılarda durdum ve kalabalığa bakarken ayakkabılarımı giydim.

On iki saat.

Sonra doğruldum ve boynumun sol tarafını kapatması için uzanıp birkaç tutam saçımı omzumun üstüne attım. Abisinin aksine Trevor bu gece kesinlikle burada olacaktı ve o, yarımı görmekten hoşlanmazdı.

Bir garson tepsiyle yaklaşarak "Alır mıydınız?" diye sordu.

Gülümseyip içinde Tom Collins* olduğunu bildiğim bardaklardan birini aldım. "Teşekkürler."

* Cin, limon suyu, şeker ve karbonatlı sudan yapılan bir kokteyl. (e.n.)

Limon renkli içecek Bay ve Bayan Crist'in favorisiydi, bu yüzden garsonların sürekli bundan dolaştırmasını istemişlerdi.

Garson diğer misafirlere geçerek ortadan kayboldu ama ben yerimde kalıp gözlerimi partide gezdirdim.

Yapraklar dallarında sallanıyor, sakın esinti hâlâ günün sıcaklığını taşıyordu. Gündelik kokteyl elbiseleri ve takım elbise giymiş kalabalığa baktım.

Çok mükemmel. Çok temiz.

Ağaçlardaki ışıklar ve beyaz yelekli garsonlar. Yüzen mumlarla süslenmiş kristal-mavi havuz. Kadınların yüzükleri ve kolyelerindeki ışık saçan değerli taşlar.

Her şey çok gösterişliydi. Birlikte büyüdüğüm tüm o yetişkinlere ve ailelere, paralarına ve tasarım kıyafetlerine baktığımda çoğunlukla çürüyen ahşabı saklamaya çalışırken kullanılan boyayı görürdüm. Karanlık işler ve kötü tohumlar vardı ama güzel olduğu sürece evin yıkılması kimin umurundaydı ki?

Yaylı çalgılar dörtlüsünün hafif müziği eşliğinde yemek kokusu havada süzüldü. Bayan Crist'i bulup geldiğimi haber versem mi ya da Trevor'ı mı bulsam diye düşündüm. Sonuçta parti onun adına düzenleniyordu.

Ama onun yerine bardağımı daha sıkı tuttum; nabzım, asıl yapmak istediğim şeye karşı koymaya çalışırken hızlandı. Hep istediğim şeye.

Onu aramaya.

Ama hayır, gelmeyecekti. Büyük ihtimalle gelmeyecekti.

Belki de gelirdi.

Kalbim hızlandı, ensem ısındı. Tüm irademe rağmen gözlerim gezinmeye başladı. Partide ve suratlarda, onu arıyordum...

Michael'ı.

Onu aylardır görmüyordum ama çekim her yerdeydi, özellikle de Thunder Bay'de. Annesinin evin her yerine koyduğu resimlerde, eski yatak odasından koridora sızan kokusunda...

Burada olabilirdi.

"Rika."

Trevor'ın adımı söylediğini duyunca gözlerimi kırpıştırıp başımı sola çevirdim.

Daha yeni kısacık kesilmiş sarı saçları, sabırsız görünen koyu mavi gözleri ve kararlı adımlarıyla kalabalığın içinden çıktı. "Selam bebek. Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

Midemin kasıldığını hissederek tereddüt ettim. Ama sonra kış bahçesinin kapısına doğru yanıma gelince zorla gülümsedim.

On iki saat.

Elini boynumun sağ tarafına –asla sol olmazdı– kaydırarak başparmağıyla yanağımı okşadı, vücudu benimkiyle aynı hizaya geldi.

Rahatsızca kıpırdanarak başımı çevirdim. "Trevor..."

"Bu gece gelmesen ne yapardım bilmiyorum" diye sözümü kestti. "Camına taş atardım, sana serenat yapardım; belki çiçek, şeker, yeni bir araba getirirdim..."

"Yeni bir arabam var."

"Gerçek bir araba demek istiyorum." Sonunda sırtıttı.

Gözlerimi devirip elinden kurtuldum. En azından tekrar benimle şakalaşıyordu, yepyeni Tesla'ya laf atmak için olsa bile. Belli ki elektrikli arabalar *gerçek* araba sayılmıyordu ama sorun değildi. Geriye kalan şeyler konusunda beni iğrenç hissettirmeyi sonunda bırakacaksa buna katlanabilirdim.

Trevor Crist'le doğduğumuzdan beri arkadaştık, hayatımız boyunca aynı okula gitmiştik ve aramızda bir ilişki olması önlenemezmiş gibi anne babalarımız tarafından sürekli bir araya getirilirdik. Geçen yıl sonunda da teslim olmuşum.

Birlikte Brown'a gidip üniversitenin neredeyse ilk yılı boyunca çıkmıştık –daha doğrusu ben Brown'a başvurmuşum ve o da beni takip etmişti– ama mayısta bitmişti.

Ya da mayısta *ben* bitirmiştim.

Onu sevmemem benim suçumdu. Daha fazla zaman tanımak istememem benim suçumdu. Peşimden gelmeyeceği bir şehirdeki okula transfer olmak benim suçumdu.

Babasının isteklerine boyun eğmesi ve en sonunda Annapolis'e katılması da benim suçumdu, ailelerimizin parçalanması da.

Alana ihtiyacımın olması benim suçumdu.

Bir nefes verip kaslarımın rahatlamasına izin verdim. *On iki saat.*

Trevor gülümseyip elimi tuttu ve beni kış bahçesine doğru geri çekerken gözleri parıladı. Beni camın arkasına çekip kalçalarına yakın tutarak kulağıma fısıldadı. "Harika görünüyorsun."

Ama ben tekrar kendimi geri çekip aramıza birkaç santim mesafe koydum. "Sen de iyi görünüyorsun."

Kum sarısı saçları, dar çenesi ve neredeyse herkesi kandırabilecek gülüşüyle babasına benziyordu. Bay Crist gibi de giyiniyordu; gece mavisî takım elbisesi, beyaz gömleği ve gümüş kravatıyla çok gösterişliydi. Çok temiz. Çok mükemmel. Trevor'ın yaptığı her şey sınırların içinde oluyordu.

"Meridian'a gitmeni istemiyorum" dedi gözlerini kısarak. "Orada kimsen olmayacak Rika. En azından Brown'da ben yanındaydım ve Noah da Boston'da, bir saatten az uzaklıktaydı. Yakınlarda arkadaşların vardı."

Evet. Yakın.

Tam da bu yüzden farklı bir şeye ihtiyacım vardı. Hiçbir zaman etrafımdaki insanların güvenliğini terk etmem gerekmemiştir. Düştüğümde kaldıracak biri vardı her zaman. Anne babalar, Trevor, arkadaşım Noah... Üniversiteye gidip annemin ve Cristler'in yakınımda olmasının rahatlığından vazgeçtiğimde bile Trevor beni takip etmişti. Sonra liseden arkadaşlarım yakınlarımdaki üniversitelere gitti. Hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

Başımı biraz belaya sokmak istiyordum. Yağmura yakalanmak, kalbimi tekrar attıracak bir şey bulmak ve tutunacak kimsenin olmamasının nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyordum.

Bunu ona da açıklamaya çalışmıştım ama ne zaman ağzımı açsam doğru sözleri bulamamıştım. Dışardan bencil ve nankörce duruyordu, içerdeyse...

Gücümün sınırlarını bilmem gerekiyordu. Soyadımın koruması olmadan, arkamı kollayanların desteği olmadan ya da sürekli tepeme çöken Trevor olmadan ayakta durabilecek miydim, görmem gerekiyordu. Ailemi tanımayan yeni insanların olduğu yeni bir

şehre gidersem bana bir an bile ayırırlar mıydı? Hatta benden hoşlanırlar mıydı?

Brown'da ya da Trevor'la mutlu değildim, yoluma bakma kararım zor olsa da ve etrafımdakileri hayal kırıklığına uğratsa da ihtiyacım olan şeydi.

Olduğum kişiyi kabullen.

Trevor'ın abisinin sözlerini hatırladığımda kalbim tekledi. Zar zor dayanıyordum. On iki saat daha...

Suçlayıcı bir ses tonuyla "Ama bu tam olarak doğru değil, değil mi?" diye sordu. "Michael, Storm'da oynuyor, yani sana yakın olacak."

Gözlerimi kısıp içkimi koyarken derin bir nefes aldım. "İki milyondan fazla insanın içinde onunla karşılaşacağımı sanmıyorum."

"Onu aramazsan tabii."

Kollarımı göğsümde kavuşturup Trevor'ın gözlerine bakmaya devam ettim, beni bu sohbete çekmesine izin vermeyecektim.

Michael Crist, Trevor'ın abisiydi. Biraz daha büyük, biraz daha uzun, çok daha korkutucuydu. Benzer hiçbir şeyleri yoktu ve birbirlerinden nefret ediyorlardı. Kendimi bildim bileli Trevor onu kıskanıyordu.

Michael daha yeni Westgate Üniversitesi'nden mezun olmuş, neredeyse hemen sonrasında NBA tarafından kapılmıştı. NBA'deki en iyi takımlardan biri olan Meridian Storm'da oynuyordu. Yani evet, şehirde tanıdığım bir kişi olacaktı.

Gerçi bunun bana pek faydası olmayacaktı. Michael bana neredeyse hiç bakmazdı ve benimle konuştuğunda ses tonu bir köpekle konuşuyormuş gibi olurdu. Yoluna çıkmayı planlamıyordum.

Hayır, dersimi uzun zaman önce almıştım.

Zaten Meridian'da olmamın Michael'la hiçbir ilgisi yoktu. Şehir eve daha yakındı, böylelikle annemi daha sık ziyaret edebilirdim ama aynı zamanda Trevor'ın gitmeyeceği tek yerd. Büyük şehirlerden nefret ediyordu, kardeşinden ise daha da çok.

"Üzgünüm" dedi Trevor daha kibar bir şekilde. Elimi tuttu ve beni kendine çekip tekrar bir elini boynumun arkasına kaydırdı.

“Sadece seni seviyorum ve bundan nefret ediyorum. Biz birbirimize aidiz Rika. Her zaman öyle olduk.”

Biz mi? Hayır.

Trevor, kalbimi lanet bir hız trenindeymişim gibi attıramıyordu. Rüyalarım girmiyordu ve uyandığımda düşündüğüm ilk kişi değildi.

Her an aklımda değildi.

Saçımı kulağımın arkasına attığımda bakışının kısa bir süreliğine boynuma kaydığını gördüm. Hemen görmemiş gibi yapıp gözlerini kaçırdı. Sanırım yara izi beni daha az mükemmel yapıyordu.

“Hadi ama.” Alnını alnıma dayayarak belimi kavradı. “Sana iyi geliyorum, değil mi? Kibarım ve her zaman senin yanında oldum.”

“Trevor” diye karşı çıkıp elinden kurtulmaya çalıştım.

Ama sonra ağzı benimkinin üstüne kapandı, kollarını belime sararken parfümünün kokusu burnumu yaktı.

Yumruklarımı göğsüne bastırıp onu ittim ve ağzımı çektim.

“Trevor” diye homurdandım sessizce. “Kes şunu.”

“İhtiyacın olan her şeyi veriyorum sana” diye karşı çıktı. Boynuma gömülürken sesi sinirli çıkmaya başlamıştı. “Her türlü birlikte olacağımızı biliyorsun.”

“Trevor!” Kollarımdaki bütün kasları sıkıp vücuduna bastırarak en sonunda onu ittim. Ellerini düşürüp bir adım geri sendeledi.

Hemen geri çekildim, ellerim titriyordu.

“Rika.” Bana uzandı ama sırtımı dikleştirerek geri çekildim.

Ellerini indirip başını salladı. “İyi” dedi küçümseyerek. “Git okula o zaman. Yeni arkadaşlar edin ve istersen her şeyi geride bırak ama aklını kurcalayanlar da seni takip edecek. Onlardan kurtuluş yok.”

Parmaklarını saçlarının arasından geçirip kravatını düzeltirken bana dik dik baktı ve sonra etrafımdan dolaşıp kapıdan çıktı.

İçimde büyüyen sinirle arkasından baktım. Ne demekti şimdi bu? Beni tutan ya da kaçmaya çalıştığım hiçbir şey yoktu. Sadece özgürlük istiyordum.

Kapıdan uzaklaştım, tekrar dışarı çıkamazdım. Oğlunun partisinden kaçarak Bayan Crist’i hayal kırıklığına uğratmak istemi-

yordum ama artık son saatlerimi burada geçirmek de istemiyordum. Annemle olmak istiyordum.

Gitmeye hazır bir şekilde etrafımda döndüm ama sonra başımı kaldırdım ve anında durdum. Midem kasıldı ve nefes alamadım.

Lanet olsun.

Michael kış bahçesinin en arka tarafındaki koltukların birinde oturmuş, gözlerini dikmiş bana bakıyordu –rahatsız edici derecede sakin görünüyordu.

Michael. Kibar olmayan. Bana iyi gelmeyen.

Boğazım tıkanı, yutkunmak istedim ama hareket edemiyordum. Sadece felç olmuş bir şekilde öylece bakıyordum. İlk içeri girdiğimden beri burada mıydı? Bunca zamandır?

Ağır koltukta geriye yaslandı, karanlık ve tepedeki ağaçların gölgesi tarafından neredeyse tamamen yutulmuştu. Bir eli bacağına üstünde tuttuğu basketbol topunda, diğer eli, parmaklarının ucunda asılı bira şişesiyle birlikte koltuğun kolundaydı.

Kalbim o kadar güçlü attı ki canımı yaktı. Ne yapıyordu?

Hâlâ beni izleyerek şişesini dudaklarına götürdü, yanaklarını utançla kızarıırken kısa bir an için gözlerimi kaçırdım.

Trevor'la olan biten her şeyi görmüştü. *Kahretsin.*

Bakışlarımı tekrar kaldırıp bir dergi kapağında olması gerekiyormuş gibi görünen açık kahve saçlarına ve her zaman elma şarabı gibi görünen ela gözlerine baktım. Gölgede saklanırken aslında olduklarından daha koyu görünüyor olsalar da, kavisli kaşlarının altından beni delip geçiyor, onu her zamanki gibi korkunç gösteriyorlardı. Dudaklarında bir gülümsemenin izi bile yoktu ve uzun cüssesiyle koltuğu neredeyse kaplıyordu.

Siyah pantolonla siyah ceket giymişti, gömleğinin yakası açıktı. Kravat takmıyordu, çünkü o ne isterse onu yapardı.

Herkesin Michael hakkında söyleyebileceği tek şey de buydu. Nasıl *göründüğü*. Neye benzediği. Anne babasının bile o gözlerin arkasında neler olup bittiğini bildiğini sanmıyordum.

Koltuğundan kalkıp basketbol topunu bırakmasını izledim. Yürürken bana bakmaya devam etti.

Yaklaştıkça 1.93 boyu daha da uzun görünüyordu. Michal ince

ama kaslıydı ve bana kendimi küçük hissettiriyordu. Birçok açıdan. Benim yanıma geliyor gibiydi, gözlerimi kısıp kendimi hazırlarken kalbim göğsümde deli gibi atıyordu.

Ama durmadı.

Yanımdan geçip giderken duş jelinin hafif kokusu bana çarptı. Başımı çevirdim, o tek kelime etmeden kış bahçesinin kapısından çıkarken yüreğim sızladı.

Gözlerimdeki yanmayla mücadele ederek dudaklarımı ısırardım.

Beni bir gece fark etmişti. Üç yıl önceki gece. Michael bende bir şey görmüş ve beğenmişti. Tam da ateş alevlenip patlamaya hazır bir şekilde tutuşmaya başladığında ise yok olmuştu. Heyecanını ve hararetini bastırıp kontrol altına almıştı.

Hızla eve geri girdim, antreden geçip ön kapıdan çıktım. Arabama giderken öfke ve hayal kırıklığı vücudumdaki bütün hücreleri eziyordu.

O gece hariç beni hayatım boyunca çoğunlukla görmezden gelmişti, benimle konuştuğunda da konuşmaları kısa ve öz olmuştu.

Boğazımdaki yumruyu yutup arabama girdim. Umarım onu Meridian'da görmezdim. Umarım yollarımız hiç kesişmezdi ve onun hakkında hiçbir şey duymazdım.

Oraya taşındığımı bilip bilmediğini merak ettim. Önemli değildi gerçi. Aynı evdeyken bile ondan farklı bir gezegende gibiydim.

Arabayı çalıştırdığımda Drowning Pool'un *37 Stitches* şarkısı hoparlörlerden yayıldı. Uzun garaj yolunda hızlanırken ana kapıyı açmak için düğmeye bastım. Hızla yola çıktım. Evim sadece birkaç dakika uzaklıktaydı; daha önce birçok kez yürüyerek gitmiştim.

Kendimi derin nefesler almaya zorlayarak sakinleşmeye çalıştım. *On iki saat*. Yarın her şeyi geride bırakacaktım.

Crist malikânesinin yüksek taş duvarları sona erdiğinde, yol boyunca uzanan ağaçlar girdi görüntüye. Beş dakikadan kısa sürede evimin dış mekân aydınlatma direkleri belirerek geceyi aydınlattı. Sola saparak vizörümdeki başka bir düğmeye bastım ve Tesla'mı kapıdan içeri geçirdim. Sokak lambaları, ortasında büyük, mermer bir fıskiye bulunan dairesel araba yolunun etrafına yumuşak bir ışık saçıyordu.

Arabayı evin önüne park edip ön kapıya doğru koştum, sadece yarın olana kadar yatmak istiyordum.

Ama sonra yukarı baktım, hatta yatak odası penceresinde yanan mumu görünce dönüp tekrar baktım.

Ne?

Sabahtan beri evde değildim. Kesinlikle yanan bir mum da bırakmamıştım. Fildişi rengindeydi ve cam bir şamdanın içinde duruyordu.

Ön kapıya yürüyüp kilidi açtım ve içeri girdim.

“Anne?” diye seslendim.

Öncesinde mesaj atıp erken yatacağını söylemişti ama uyumakta zorluk çekmesi alışılmadık bir şey olmazdı. Hâlâ ayakta olabiliyordu.

Evde tuttuğu taze çiçeklerden gelen tanıdık leylak kokusu burnuma geldi. Büyük antrede etrafıma bakındım, karanlıkta beyaz mermer zemin gri görünüyordu.

Merdivene yaslanıp ürkütücü sessizlikle dolu üç kata baktım. “Anne?” diye seslendim tekrar.

Beyaz tırabzanı dolaşarak ikinci kata çıkıp sola döndüm. Parke zemini kaplayan fildişi mavi kilimlerin üzerinde attığım adımlar sessizliğe gömülüyordu.

Annemin kapısını yavaşça açarak içeri girdim ve her zaman açık bıraktığı banyo lambası dışında odanın neredeyse karanlıkta olduğunu gördüm. Yatağına doğru yürüyüp boynumu uzattım ve cama dönük yüzünü görmeye çalıştım.

Sarı saçları yastığına yayılmıştı, uzanıp suratından çektim.

Vücudunun alçalıp yükselmesinden uyuduğunu anladım. Komodinine baktığımda yarım düzine yarısı boş ilaç şişesi gördüm ve ne kadar aldığını merak ettim.

Tekrar ona bakıp kaşlarımı çattım.

Doktorlar, evde rehabilitasyon, terapi... Babamın ölümünden bu yana geçen yıllar boyunca hiçbir şey işe yaramamıştı. Annem sadece keder ve depresyonla kendini yok etmek istiyordu.

Neyse ki Cristler çok yardımcı oluyorlardı, bu yüzden evlerinde bir odam vardı. Bay Crist’in ben üniversiteden mezun olana kadar

babamın mirasının vekili olarak her şeyi halletmesinin yanı sıra Bayan Crist ikinci bir anne rolü üstlenmişti.

Yılladır süren tüm yardım ve ilgileri için minnettardım ama şimdi... Sorumluluğu devralmaya hazırdım. İnsanların bana bakmasına son vermeye hazırdım.

Dönüp odasından çıktım ve sessizce kapısını kapatıp iki kapı ötedeki kendi odama gittim.

İçeri girer girmez pencerenin yanında yanan mumu gördüm.

Kalbim hızla atarken odaya göz attım, neyse ki kimse yoktu.

Annem mi yakmıştı? Öyle olmalıydı. Yardımcımız bugün çalışmıyordu, bu yüzden burada başka kimse yoktu.

Gözlerimi kısarak pencereye yaklaştım. Mumun yanındaki küçük yuvarlak masanın üstünde duran ince ahşap sandığı gördüm.

Huzursuz olmaya başladım. Trevor bir hediye mi bırakmıştı?

Annem ya da Bayan Crist de olabilirdi.

Sandığın kapağını kaldırıp kenara koydum, içindeki hasırları çıkarırken süslü oymalara sahip barut rengini gördüm.

Gözlerim büyüdü ve ne bulacağımı anlayarak sandığı kaldırdım. Parmaklarımı kabzanın etrafına sararıp gülümseyerek ağır çelikten bir Şam bıçağı çıkardım.

“Vay canına.”

İnanamayarak başımı salladım. Bıçağın bronz balçaklı* siyah bir kabzası vardı. Daha sıkı kavrayarak havaya kaldırdım, çizgi ve oymalarına baktım.

Nereden gelmişti bu?

Sekiz yaşında eskriime başladığımdan beri bıçaklara ve kılıçlara bayılıyordum. Babam sanat dallarının insan için sadece zamansız değil, gerekli de olduğunu öğütlerdi. Satranç bana stratejiyi, eskrim insan doğasını ve kendimi korumayı, dans da vücudumu öğretecekti. Çok yönlü bir insan olmak için hepsi gerekliydi.

Kabzayı tutarak babamın ilk kez elime eskrim kılıcı verdiği zamanı hatırladım. Gördüğüm en güzel şeydi. Uzanıp boynumda ki yaraya dokundum ve aniden tekrar ona daha yakın hissettim.

* Kabza ile çelik arasında kalan kavisli kısım. (e.n.)

Kim bırakmıştı bunu buraya?

Kutuya tekrar dikkatle baktığımda üstünde siyah bir yazı olan küçük bir kâğıt parçası gördüm. Dudaklarımı yalayıp kelimeleri sessizce okudum. *Sabırlı bir adamın öfkesinden kaçın.*

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çatıp kendi kendime “Ne?” dedim. Ne anlama geliyordu bu?

Sonra başımı kaldırdım ve soluğum kesilirken bıçağı ve notu yere düşürdüm.

Nefes almayı bıraktım, kalbim göğsümden dışarı fırlamaya çalışıyordu.

Üç adam evimin dışında, yan yana durarak bana gözlerini dikmiş bakıyordu.

Ne olduğunu çözmeye çalışarak “Neler oluyor?” diye solum. Şaka mıydı bu?

Tamamen hareketsiz duruyorlardı, bana bakışları yüzünden kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Ne yapıyorlardı?

Üçü de kot pantolon ve siyah postal giyiyordu ama gözlerinin siyah boşluğuna baktığımda vücudumun titremesine engel olmak için dişlerimi sıktım.

Maskeler. Siyah kapüşonlar ve maskeler.

Başımı iki yana salladım. *Hayır.* Onlar olamazdı. Bu bir şaka olmalıydı.

En uzunları en solda duruyordu, yüzünün sağ tarafı pençe iziyle bozulmuş, barut grisi, metalik görünümlü bir maske takıyordu.

Ortadaki en kısa olandı, yüzünün sol tarafında kırmızı bir şerit olan siyah beyaz maskesinin ardından bana bakıyordu, onun da maskesi yıpranmış ve oyulmuştu.

Göğsümü titreten ise siyah maskesi siyah kapüşonlusuyla karışmış, böylece gözlerinin tam olarak nerede olduğu görülemeyen sağdakiydi.

Pencereden gerileyerek telefonuma uzanırken nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Sabit hatta 1'e basarak sadece birkaç dakika uzaktaki güvenlik ofisinin açmasını bekledim.

“Bayan Fane?” diye cevapladı bir adam.

Penceremden birkaç adım uzaklaşıp “Bay Ferguson?” diye solum. “Ben Rika. Bir araç gönderebilir –?”

Ama sonra garaj yolunun boşaldığını görerek durdum. Gitmişlerdi.

Ne?

Sağa sola bakındım, masaya yaklaşarak evin yakınında olup olmadıklarını görmek için eğildim. Nereye gitmişlerdi?

Sessiz kaldım ve evin etrafında biri olup olmadığını belli edecek herhangi bir işaret bekledim ama her şey hareketsiz ve sessizdi.

“Bayan Fane?” diye seslendi Bay Ferguson. “Hâlâ orada mısınız?”

Ağzımı açtım ve güçlükle konuştum. “Ben... bir şey gördüğümü sandım... pencere dışında.”

“Hemen bir araç gönderiyoruz.”

Başımınla onayladım. “Teşekkürler.” Ve hâlâ camdan dışarı bakarak telefonu kapattım.

Onlar olamazdı.

Ama o maskeler. O maskeleri sadece onlar takardı.

Neden buraya gelsinlerdi ki? Üç yıl sonra, buraya neden gelsinler?

Erika

Rüyalarınızda gördükleriniz, aslında gönlünüzden geçenlerdir, derler. Ama benim kâbuslarım, takıntılarım haline gelmişti. Adı Michael.

Erkek arkadaşımın abisi, izlerken gözünüzü kapattığınız o korku filmlerine benzer: Yakışıklı, güçlü ve çok ürkütücü. Okulun basketbol takımının yıldızıydı ve beni hep görmezden gelirdi. Ama ben onu fark etmiştim.

Onu görüyordum. Onu duyuyordum. Yaptıklarını, sakladıklarını... Yıllarca gözlerimi ayıramamış, tırnaklarımı yiyerek izlemiştim. Şimdi üniversitedeyim ama Michael'ı izlemeyi hiç bırakamadım. O kötü biri ve gördüğüm yaramazlıklar artık sadece zihnimin içinde değil.

Çünkü sonunda beni fark etti.

Michael

Adı Erika ama herkes ona Rika der.

Erkek kardeşimin kız arkadaşı, evimizde büyüdü. Yanına ne zaman yaklaşırsam, bakışlarını yere indirirdi. Üzerinden yayılan korkuyu her zaman hissedirdim. Vücuduna sahip olmasam da zihnine sahip olduğumu biliyordum. Zaten tüm istediğim buydu. Ta ki erkek kardeşim şehirden ayrılana ve ben Rika'yı üniversitede tek başına bulana kadar.

Benim şehrimde. Korunmasız bir şekilde.

Fırsat ve zamanlama gerçek olamayacak kadar mükemmel.

Çünkü üç yıl önce lise arkadaşlarımı hapse attırmıştı ve şimdi dışarıdalar.

Bekliyoruz. Sabrediyoruz. Artık kâbuslarının her biri gerçek olacak.

Çeviren: Nazlıcan Saltan

